

obč. zák. Pro nedostatek potřebného plného důkazu uplatněného rozlučkového důvodu byla žaloba odvolacím soudem právem zamítnuta. (§ 13 poslední odstavec rozl. zákona, § 99 obč. zák.). Nemá-li žalobkyně jiného důvodu pro navrhovanou rozluku, než nynější nezdělanost žalovaného, nemůže se jí domáhati žalobou, nýbrž jenom návrhem na prohlášení žalovaného za mrtva dle §u 24 obč. zák. a zákonů ze dne 16. února 1883, čís. 20 ř. zák. a ze dne 30. června 1921, čís. 252 sb. z. a n. čl. V.

Čís. 5242.

Ustanovení §u 174, odstavec druhý konk. ř. platí i v řízení vyrovnávacím. Plné uspokojení může žádati jen věřitel, k jehož pohledávce nebylo přihlédnuto v ý h r a d n ě z viny dlužníkovy. To dokázati jest na věřiteli.

(Rozh. ze dne 1. září 1925, Rv I 1287/25.)

O jmění žalobcově bylo vedeno řízení vyrovnací, jež skončilo vyrovnáním na 35%. Žalovaná společnost »Československý adresář« vedla proti žalobci pro celou svou pohledávku exekuci, jejíž zrušení domáhal se žalobce, tvrdě, že vymáhaná pohledávka byla pojata do vyrovnání, avšak omylem pod jménem »Československy kompas«. Žalobu, by exekuce byla prohlášena nepřipustnou a zrušena, procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Dle §u 2 vyrovnacího řádu jest uložena v odstavci druhém navrhovateli vyrovnávacího řízení povinnost, by v seznamu jmění uvedl kromě jiného všechny své dluhy s udáním adres věřitelů. Uvedla-li žalující strany ve vyrovnávacím řízení nesprávnou adresu věřitelky, strany žalované, musí dle názoru soudu nésti také důsledky tohoto svého zavinění, zejména následky §u 53 (4) vyr. ř., dle něhož věřitelé, na jejichž pohledávky zaviněním dlužníka ve vyrovnání nebylo vzato zřetele, mohou žádati zaplacení v plné výši. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Mezi stranami nebylo sporu o tom, že vyrovnávací řízení o jmění žalující firmy bylo zahájeno i provedeno, což předpokládá v první řadě řádné vyhlášení ediktu o zavedení vyrovnávacího řízení. Že ostatně předpoklad ten byl správným, plyne zřejmě ze spisů vyrovnacích, dle nichž edikt ten byl vyvěšen na soudní desku obchodního soudu v Praze dne 17. prosince 1923 a vyhlášen v Úředním listě republiky Československé dne 22. prosince 1923. Poněvadž dle §u 63 vyr. ř. a dle §u 174 (2) konk. ř. v případě, kde kromě veřejného oznámení jest předepsáno zvláštní doručení, nastávají následky doručení již veřejným oznámením, i když doručení bylo opomenuto, jest zřejmo, že žalovaná firma, ač byla o zavedení vyrovnávacího řízení ediktem zpravěna, opominula svou pohledávku k řízení tomu přihlásiti. Tím zavinila, neb alespoň spoluzavinila, že ve vyrovnacím řízení nebylo na její pohledávku hleděno, čímž vyloučeno jest použití §u 53 (4) vyr. ř., předpokládajícího toliko zavinění dlužníkovy. Tím stalo se zbytečným zjišťovati, zdali vedle žalované firmy stihá zavinění též firmu žalující. Jest tedy žalovaná firma účastna účinků vyrovnávacího řízení dle §u 53 vyr. ř., a ježto dle vyrovnacích spisů byla první splátka dle

vyrovnání soudně pravoplatně potvrzeného splatna (prve 11. října 1924, nebyla žalovaná firma oprávněna exekuci dne 20. června 1924 prováděti vůbec, a bylo tedy právem žalováno na její nepřipustnost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, provádějíc dovolací důvod podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s., vytýká odvolacímu soudu, že nesprávně posoudil ustanovení Šu 174 (2) konk. ř. v řízení vyrovnávacím (§ 63 vyr. ř.), a doličuje, že jeho použití v tomto případě pro řízení vyrovnávací není přípustno, poněvadž odporuje zcela zvláštnímu ustanovení Šu 53 (4) vyr. ř. Než právnímu názoru dovolatelčinu nelze přisvědčiti. V Šu 53 (4) vyr. ř. je vysloveno, že věřitel, jehož pohledávka zustala jen vinou dlužníkovou nepovšimnuta ve vyrovnávacím řízení, může žádati plné její uspokojení. Omezuje tedy zákon tuto výjimku ze zásady Šu 53 (1) vyr. ř. pouze na případ, kdy výhradně jen vinou dlužníkovou nebylo k pohledávce věřitelově ve vyrovnávacím řízení hleděno. Bylo proto na žalované, by výhradně zavinění dlužnice ve sporu prokázala, což však se jí nezdařilo. Zavinění dlužnice záleželo podle zjištění prvního soudu v tom, že v seznamu věřitelů ve vyrovnávacím řízení uvedla nesprávně dovolatelčinu adresu jako »Českoslov. kompas« místo správně »Československý adresář«, a žalující strana ve sporu vysvětlila, že k mylnému označení adresy byla svedena německým zněním žalované firmy na jejich obchodních dopisech »Čechoslovakische Adreßbuch-Comp.«, považujíc zkratku »Comp.« za slovo Compas, ve spojitosti se slovem »Adreßbuch«. Než, nehledíc k tomuto omylu žalující firmy, nelze zavinění její považovati za výhradně, ježto zahájení vyrovnávacího řízení bylo ve smyslu Šu 4 vyr. ř. uveřejněno vyhláškou nejen na soudní desce, nýbrž i v úředních listech s právními účinky doručení pro žalovanou a tím dána jí možnost, aby o vyrovnávacím řízení zvěděla. Zákon právě — mimo jiné — ustanovil i vyvání věřitelstva veřejnou vyhláškou ku přihláškám pohledávek (§ 4 čís. 6 vyr. ř.), předvídáje, že při velkém množství věřitelstva by mohlo zvláštní doručování selhat. Mylným je názor dovolatelčin, že ustanovení Šu 174 (2) konk. řádu nelze tu použiti ve smyslu Šu 63 vyr. ř., poněvadž prý použití jeho vylučuje zvláštní předpis Šu 53 (4) vyr. ř. Než ustanovení toto nikterak se nedotýká právních účinků doručení veřejnou vyhláškou při současném doručování zvláštním dle jednotlivých adres, jak byly stanoveny tyto účinky v Šu 174 (2) konk. ř., a platí proto tento předpis i v řízení vyrovnávacím. Nelze přisvědčiti názoru dovolatelčinu, že bylo povinností dlužnice, by prokázala, že není sama vinna tím, že k pohledávce žalované firmy nebylo ve vyrovnávacím řízení hleděno. Naopak dovolatelce jako věřitelce příslušelo dokázati výhradně zavinění dlužnice na tom, že nemohla se účastniti řízení vyrovnávacího, což však se dovolatelce nezdařilo, poněvadž tu bylo i její spoluzavinění, že nedbala veřejné vyhlášky a jejich právních účinku, jak již odvolací soud správně odůvodnil, a stačí k jeho důvodům odkázati. Žalovaná firma nemůže se tedy dovolávati ve svůj prospěch ustanovení Šu 53 (4) vyr. ř. Naopak platí i o její pohledávce ustanovení Šu 53 (1) vyr. ř. a, ježto

první splátka vyrovnávací kvoty v době výkonu exekuce, t. j. dne 20. června 1924 nebyla ještě splatnou, posoudil odvolací soud věc po právní stránce bezvadně, vyhověv žalobě o nepřipustnost exekuce.

Čís. 5243.

Zaopatřovací požitky (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Nárok vdovy po řediteli cukrovaru na zaopatřovací požitky. Nezáleží na tom, zda cukrovar byl ze záboru vyloučen dle §u 3 písm. a) záb. zák., čili nic.

Pod § 2 záb. zák. nemohou býti zahrnovány průmyslové podniky, jež jsou právně i hospodářsky samostatné a neslouží hospodaření na ostatním pozemkovém majetku. Pokud souvisí cukrovar hospodářsky se zemědělskou výrobou.

(Rozh. ze dne 1. září 1925, Rv I 1307/25.)

Žalobě vdovy po řediteli cukrovaru v Ž. proti majiteli velkostatku o placení zaopatřovacích požitků dle zák. čís. sb. 130/21 bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d u v o d u:

Po právní stránce dovozuje dovolání, že rozhodnutí sporu závisí od rozřešení otázky, zda byl cukrovar objektem podle §u 3 písm. a) záb. zák. ze záboru vyloučeným, a že podmínky tohoto vyloučení jsou dány. Naproti tomu dlužno souhlasiti s opačným názorem žalobkyně, sdíleným i odvolacím soudem, potud, že při přesném formulování sporné právní otázky nezáleží s hlediska zákona čís. 130/1921 o zaopatřovacích požitcích na skutečnostech záboru a vyloučení ze záboru, nýbrž jenom na tom, zda byl cukrovar, jehož ředitelem byl manžel žalobkyně, částí velkého majetku pozemkového, totiž dle §u 2 záb. zák. — souboru nemovitostí, jichž výměra. náležející vlastnický jedné osobě nebo týmž spoluvlastníkům, jest větší než 150 ha půdy zemědělské neb 250 ha půdy vůbec. Že skutečnost záboru nerozhoduje, plyne z §u 2 zákona čís. 130/1921, dle něhož se tento zákon za jistých podmínek vztahuje i na zaměstnance na půdě dle §u 3 písm. b) záb. zák. ze záboru vyloučené, dále z toho, že v §u 1 zákona čís. 130 1921 jest citován ze záborového zákona pouze § 2, určující, co jest pokládati za velký majetek pozemkový, nikoliv však další jeho předpisy o tom, který velký majetek se zabírá a který se ze záboru vylučuje. Leč logický výklad pojmu velkého majetku pozemkového dle §u 2 záb. zák. vedl k závěru, že nemohou v něj býti zahrnovány průmyslové podniky, jež jsou právně i hospodářsky samostatné a neslouží hospodaření na ostatním pozemkovém majetku. Poněvadž to jsou právě podmínky, za kterých § 3 písm. a) záb. zák. vylučuje jednotlivé objekty ze záboru, mohlo prováděcí nařízení k zákonu čís. 130 1921 ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n., ustanoviti, že se do velkého majetku mají počítati